

LIBRIS

We know
books

JODI ELLEN MALPAS

O NOAPTE
cu
DUCELE

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

1

Nu sunt obișnuită cu priveliștea de la fereastra din salonul de zi. Nu văd dealurile vălurite de la țară sau culturile care cresc din belșug. Iapa mea preferată, tufele de mure, grajdurile.

Nu simt mirosul.

Adulmec și simt o aromă nouă. Nu de bălegar de cal sau de iarbă, ci un miros ciudat de pământ. Cărămizi, mortar și var. Este mirosul casei noastre noi. O casă nouă grandioasă, care stă alături de multe alte locuințe impresionante ce înconjoară grădinile de un verde luxuriant din Belmore Square, unde o fântână, câteva băncuțe și tufe de trandafiri sunt împrejmuite de balustrade din fontă dincolo de drumul pietruit. Nu vezi nici urmă de fermier pe kilometri de-a rândul. În schimb, aici, la Londra, vezi membrii înstăriți din lumea bună, care se plimbă fără nici o grabă, costumele elegante împodobite cu fir de aur ale domnilor și veșmintele cu modele elaborate din dantelă ale doamnelor oferind o paletă de culori eclectică cu care nu sunt obișnuită. Jobene, bastoane și trăsură. Bani par să se scurgă din fiecare cărămidă, pietricică și tufiș atent tăiat. Este o altă lume, o lume în care nu sunt pe deplin convinsă că mă pot potrivi. Sau că-mi *doresc* să mă potrivesc.

Este începutul unui nou sezon social și primul meu sezon. Politicienii își vor face treaba în Parlament și oamenii de afaceri își vor desfășura activitățile, în timp ce soțiile își vor actualiza garderoba și vor orândui calendarele sociale pentru următoarele câteva luni. Petreceri, dineuri și bârfe berechet. Acum, fac parte din cercurile despre care doar auzisem. La care nu am visat, ci despre care doar *am auzit*. De care poate chiar mi-a fost teamă. Nu pot spune că sunt prea dornică de ceea ce am experimentat până acum la Londra și, mai rău, nu mă mai bucur

de libertatea cu care am fost binecuvântată odinioară în vechea noastră viață.

Schițez o grimasă.

Și abia dacă mai pot respira în rochiile astea în pas cu moda.

Pe deasupra, nu am deloc inspirație și nici un subiect despre care să scriu, doar dacă, bineînțeles, aș vrea să mă dedau la aiurelile neîntemeiate din care se hrănește noul partener de afaceri și sponsor al tatălui meu, Lymington, duce de Cornwall. Ceea ce nu-mi doresc, iar asta este un lucru bun, pentru că nu am voie să scriu pentru ziarul tatei din Londra.

Mă îmbufnez în sinea mea, amintindu-mi când mă duceam cu o poveste la tata și el stătea în fotoliul lui de lângă foc, fumând o țigară și fredonându-și interesul. Și zâmbetul lui ironic când îmi spunea, de fiecare dată: „Știi, draga mea Eliza, este chiar destul de bună“. Apoi, se apleca, apăsa un sărut pe obrazul meu și mă trimitea să-mi văd de ale mele. Faptul că fiecare poveste pe care o scriam și care apărea în ziarul lui *papa* era publicată sub numele fratelui meu, Frank, era un mic preț de plătit. Nu căutam neapărat recunoașterea, chiar dacă, firește, mi-ar fi plăcut. Ce-mi doream era mai degrabă libertatea de a scrie și nu ce credeam că își vor dori oamenii să citească. Scriam articole informative despre subiecte de actualitate, menite să educe oamenii prin adevăr.

Din păcate, ziarul nu mai are acum spațiu decât pentru știri și reclame cenzurate, iar pe Lymington nu-l deranjează să-i amintească tatei, de fiecare dată și uneori chiar din senin, că numele și susținerea lui le-au permis părinților mei să cumpere ultima parcelă rămasă liberă în Belmore Square și să construiască această vastă și frumoasă cușcă.

Sigur nu sunt singura domnișoară de prin aceste locuri care se simte sufocată. Sau poate că sunt. Locuitorii de aici sunt o adunătură deosebită de oameni, cărora nu pare să le pese de lume, ci mai degrabă de poziția lor în lume. Bărbații trebuie să aibă succes, să fie înstăriți și zgomotoși. Femeile trebuie să fie ascultătoare, dichisite și lipsite de orice minimă părere. Imaginea este totul. Banii înseamnă putere. Tatăl meu este acum un om foarte bogat și, prin urmare, foarte puternic. Nu sunt deloc convinsă că-mi place efectul pe care îl are puterea asupra tatei. Puterea pare să-i ocupe tot timpul și îl face să arate mereu epuizat.

Ce dor îmi este de vremurile în care afacerea lui mergea târâș-grăpis și mama gătea cât era ziua de lungă. Nu avea nici o importanță că-mi

LIBRIS

We know
books

plăcea să mă delectez cu cuvinte, fie pentru a le citi, fie pentru a le scrie, sau că, poate, vorbeam adeseori despre chestiuni care nu mă priveau. Nu aveam pe cine să impresionez, astfel că muștrările nu aveau nici un rost și tata își irosea rareori timpul cu ele. De fapt, cred că îi plăcea să mă țin după el și să storc de la el toate informațiile pe care le puteam obține. Mă lăsa să stau pe genunchiul lui în timp ce muncea. Îmi răspundea la întrebări. Îmi dădea mai multe cărți de citit, poate ca să mă facă să tac. Iar Frank se strecura pe furiș pe lângă mine de fiecare dată când mă lăsam absorbită de acele cărți și nu-mi mai dădea pace. Îl altoiam ușor cu pumnul în braț. El se încrunta jucăuș. Tata zâmbea spre pana lui. Eu scoteam limba. Apoi, Frank mă alerga prin jurul biroului, în timp ce urlam cât mă țineau plămânii și tata râdea în vreme ce se ocupa de starea precară a finanțelor lui.

Acum?

Acum, adresa noastră este în Belmore Square, Mayfair, Londra. Grație preselor tipografice, ziarul tatei este pe cale să devină cel mai important din Anglia, iar mie mi-e dor de zilele în care tata râdea, chiar dacă ne chinuiam să o scoatem la capăt. În ultima vreme, tot ce trebuie să aștept cu nerăbdare sunt orele de latină și de pian. Cântatul la pian mă plictisește de moarte, iar latina îmi pare o corvoadă fără noimă, din moment ce nu mi se permite să călătoresc într-un loc unde să pot vorbi limba în sine.

Mă încrunt spre geamul de sticlă, care dă spre piață până la răscrucea cu Bentley Street, unde o casă, aparte ca arhitectură, se înalță singuratică, complet separată de restul caselor din Belmore Square. M-a fascinat încă de când am ajuns la Londra. Pe vremuri, a fost reședința familiei Winters, până a ars din temelii cu un an în urmă și toată familia a pierit în incendiu. Am citit articolul scris de domnul Porter, un jurnalist care lucrează pentru tata, despre tragicul accident care a nimicit familia Winters. Zvonurile spun că nu a fost, de fapt, un accident și că fiul cel mare, Johnny Winters, ar fi provocat incendiul. Că a acționat astfel într-un acces de furie după o neînțelegere avută cu tatăl lui legată de... ce? Nimeni nu știe. Este ușor să umpli cu gânduri și concluzii poporul fără minte când cel învinuit nu mai este printre noi și nu mai poate să se apere. Doar că domnul Porter este un jurnalist și, în mod ciudat, chiar unul respectat. Spun *în mod ciudat respectat* pentru că nu înțeleg cum ar putea un om sănătos la cap să aibă încredere într-un bărbat care duce o viață atât de promiscuă. Este vulgar, tăios, egoist și, îndrăznesc să spun, un monstru. Un monstru avid de putere. Se poartă urât cu soția

lui, o ignoră în public și o bate în spatele ușilor închise. Mai este și un conservator dement.

În orice caz, casa familiei Winters a fost reconstruită, și cineva urmează să se mute acolo.

Dar cine?

Cineva care are curaj, sunt convinsă de asta. Îndrăzneț și lipsit de regrete. Sunt treisprezece case în Belmore Square. Fosta reședință a familiei Winters este singura care nu a respectat exteriorul uniform, astfel încât șirul de case să arate la fel de impecabil și de îngrijit precum grădinile pe care le înconjoară. De fapt, noul proprietar al casei de la numărul unu din Belmore Square pare să se fi străduit din răspuțeri ca fosta reședință a familiei Winters să fie cât mai diferită de orice altă casă. Ba chiar mai bine. Mai mare și mai măreață în toate privințele. Este o declarație. O afirmare a supremației. În ultimele câteva săptămâni de când ne-am mutat, am urmărit cum plante exotice uriașe erau descărcate și duse pe proprietate, alături de cele mai grandioase și mai strălucitoare candelabre văzute vreodată și de piese de mobilier frumoase, bogat sculptate, care, după ce i-am întrebat pe oamenii însărcinați cu transportul lor, am descoperit că sunt din India! Deci, indiferent cine se mută la numărul unu în Belmore Square, îmi închipui că a călătorit mult prin lume. Cât de fascinant, să fi călătorit dincolo de granițele Angliei!

Astfel că se mai adaugă ultimele detalii, ramurile de lemn sunt ținute împreună de cânepa ce coboară peste exteriorul clădirii, iar acum, eu, alături de restul lumii din Belmore Square, aștept cu sufletul la gură să văd cine se va muta în conacul vast și opulent.

Hmm, poate vreun membru a familiei regale? Timpul o va spune.

Atenția mi se îndreaptă spre ducele de Cornwall, Lymington. Părul lui cenușiu, pudrat, este ca un felinar ce ar putea să lumineze strada mai bine decât noul sistem de iluminat cu gaz pe care l-am văzut în Westminster. Se întâmplă ca el să locuiască la numărul doi în Belmore Square, împreună cu fiul lui, Frederick, pe care încă nu l-am cunoscut, ceea ce nu este chiar așa o nenorocire, pentru că am auzit că este un om care te plictisește de moarte. Lymington se oprește destul de brusc, și îi urmăresc privirea spre Lady Dare – ea locuiește la numărul șase în Belmore Square și a rămas văduvă la 20 de ani, după ce a fost măritată cu un lord ramolit la 19 –, care se îndreaptă alene spre grădini, înveșmântată într-un palton frumos și cu o bonetă minuțios decorată. Femeia nu merge, ci mai degrabă plutește. Bărbia îi este mereu înălțată, pe buze pare să i se îngâne neîncetat un zâmbet sugestiv,

LIBRIS | We know books

plin de subînțeleș, de parcă ar fi conștientă de dezaprobarea nerostită a doamnelor din Belmore Square și de admirația tăcută a nobililor care încearcă și nu reușesc să-i ignore frumusețea. Asemenea lui Lymington chiar în acest moment, care continuă să rămână neclintit, ca prins într-o transă, în timp ce o urmărește pe Lady Dare plecând. Se presupune că este o exhibiționistă care și-a câștigat o dezaprobare reală în rândul doamnelor din lumea bună și o falsă dezaprobare din partea domnilor. Știu că acest din urmă zvon este adevărat, pentru că am văzut mulți bărbați venind și plecând de la numărul șase în toiul nopții, când nu puteam să dorm și stăteam la fereastră, dorindu-mi să mă întorc la țară. Lady Dare este o ibovnică, o femeie eliberată de constrângerile unei căsătorii aranjate prin norocoasa moarte a răposatului ei soț, iar, acum, nu mai acceptă să se supună așteptărilor societății și, totuși, nici nu face paradă de nonconformism.

Îmi strâng buzele și arunc o privire spre rochia mea de dimineață, o piesă minuțios elaborată, cu nasturi, împodobită cu straturi nesfârșite de dantelă și cu o broderie frumoasă, care este de-a dreptul impresionantă. Este un simbol al statutului social, nimic mai mult. Alături de această casă, de personal și de petrecerile organizate aproape în fiecare seară de diferiți membri ai înaltei societăți, scopul rochiei este să facă dovada bogăției și a statutului nostru social. Ironic, din moment ce nimeni nu o va vedea câtă vreme îmi fac veacul prin casă.

Ridic valurile nesfârșite de material ca să merg fără să mă dau de-a dura, auzind zdrăngănitul și zornăitul oalelor din bucătărie. Ora prânzului. Au trecut doar vreo câteva ore de la micul-dejun și vor mai fi doar câteva ore până la prânz, apoi, până la ceai și, în sfârșit, cină. Să mănânci de cinci ori pe zi pare a fi o necesitate când ești putred de bogat. Pentru că ce altceva să mai fac decât să mă preambul prin conacul nostru într-o rochie elegantă și să mă-ndop neîncetat?

Trec pe lângă sufragerie, unde un membru din personalul nostru aranjează masa din mahon strălucitor, și cobor scările care duc spre bucătărie. Mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor este puternic, plita și cuptoarele aprinse fără încetare fac căldura să fie aproape sufocantă în camerele de la subsol. Dar senzația îmi amintește de acasă. O găsesc pe bucătăreasă aplecată deasupra mesei tapetate cu fâină, frământând și mai mult aluat, probabil ca să se pregătească pentru oricare dintre celelalte trei mese de peste zi. Îmi eliberez partea de jos a rochiei, deloc deranjată de podeaua soioasă care va murdări, fără doar și poate, muselina de un alb imaculat. Aproape îmi vine să-mi cufund mâinile în amestec și să mă murdăresc.

LBDIS

We know
books

– Domnișoară Melrose, strigă bucătăreasa și fidecă mâinile pline de aluat. N-ai ce să cauți aici jos.

Înșfac o prună din coș și îmi înfig dinții în ea când ceva îmi atrage atenția. Dau molcom ocol mesei bucătăresei.

– *Arta gătitului*, spun eu încet, cu privirea spre pagina deschisă. Mama avea cartea asta când locuiam la țară.

Bucătăreasa își șterge mâinile pe șort, ocolind masa și alungându-mă în timp ce îmi înfig dinții în fructul copt.

– Cred că este a doamnei Melrose, domnișoară Melrose.

Încep să mestec mai încet, simțindu-mă copleșită de o tristețe care pare să fie starea mea veșnică de când am plecat de la țară. Mama nu mai are timp să gătească pentru noi. E prea ocupată să fie o doamnă în noul ei conac măret.

– Fuguța acum, spune bucătăreasa. Trebuie să servim prânzul.

Tăcută, o las pe bucătăreasă să-și termine pâinea și urc scările, cu o mână ținându-mi rochia, doar ca să nu mă împiedic și să nu cad lată, cu cealaltă ținându-mi pruna. Până ajung în sufragerie, am o dâră de murdărie pe tivul rochiei albe de zi și o pată de zeamă pe piept.

– O, Doamne, murmur, ștergându-mi pata de pe rochia perfectă.

– Eliza, arăți de parcă ai venit direct din mahalale, îmi spune Frank gânditor, ridicând privirea din ziarul pe care îl citește, așezat la capătul opus al mesei. Poate chiar dintr-o magherniță.

– Nu sunt vrednică, frate, îi zic, ciugulind din prună, dornică să savurez până la ultima bucățică pulpa zemoasă și dulce în timp ce mă opresc în fața oglinzii de pe perete. Mă șterg la gură și mă aplec ușor, uitându-mă lung în ochii mei, pe care tata îi descrie mereu ca pe două pietre de ametist, și pipăindu-mi părul, despre care spune că este de un maroniu bogat asemenea boabelor de cacao. Pe ambele le moștenesc de la mama. Iar, azi, ambele par mult mai puțin... vii.

– Am încredere că-ți distrezi mintea cum trebuie cu articolele educaționale de înaltă anvergură, de cea mai bună calitate și foarte bine fundamentate despre Londra și locuitorii ei, spun eu, întorcând privirea dinspre reflexia mea din oglindă spre Frank, care, în mod ironic, are părul blond și ochii albaștri, la fel ca sora noastră mai mică, Clara – moștenire de la tata.

Împăturind ziarul, îl pune deoparte.

– Cum să nu, din moment ce eu sunt cel care scrie articolele educaționale de înaltă anvergură, de cea mai bună calitate și foarte bine fundamentate care onorează paginile din ziarul tatei zilele astea.

LIBRIS

We know
books.

El își arcuiește o sprânceană, de parcă m-ar provoca să-l provoc. Nu aș vrea, iar el știe asta. Frank își dorește să fie jurnalist cam cât îmi doresc eu să fiu aici, la Londra. Deloc.

– Și cum merg vânzările? îl întreb.

El face ochii mici.

– Nu ar trebui să-ți faci griji pentru vânzări.

– Înseamnă că ar putea fi mai bune? îl întreb, simțind cum mi se curbează în sus colțul gurii în timp ce îmi înfig din nou dinții în prună. Cunosc un mare scriitor care ar putea să ne ajute să creștem numărul de cititori. Nu toată lumea își dorește să citească aiureli cenzurate, politice și religioase.

– Ai vrea, te rog, să te așezi cât mănânci?

– Dacă aș face asta, frate, nu m-aș mai ridica niciodată. Mă așez pe un scaun, cu spatele pe cât se poate de drept și gâtul lung. Nu am ajuns la o asemenea postură prin exerciții, ci mai degrabă e postura mea naturală dată de anii de călărie. Ce comori voi descoperi în ediția de azi a *The London Times*? întreb eu, întinzându-mă spre ziar. Catolicii amenință să cucerească Anglia? Scot un icnet încărcat de sarcasm. Complotază să-l asasineze pe regele George al III-lea?

Frank se încruntă, deloc amuzat, îndepărtând ziarul de mine și ridicându-se, apoi se apropie încet de vitrina aflată sub fereastră.

– Ești caustică, Eliza, murmură el, descuind ușa și așezând ultima ediție peste mormanul de ziare, câte un exemplar din fiecare ediție de când tata și-a investit ultimele șapte sute de lire într-o presă tipografică.

Cele în medie două sute de exemplare de copii tipărite sunt o amintire îndepărtată, chiar dacă, mă grăbesc să adaug, *papa* vindea mereu mai multe pe vremea când scriam eu pentru ziarul lui. Faptul că am acceptat ca fratele meu să le semneze cu numele lui a fost un preț mic de plătit. Nu-mi doream laude, ci doar satisfacție, împlinire și un scop. Acum, *The London Times* se construiește încetul cu încetul, deși nu pot să nu mă întreb dacă se dezvoltă suficient de repede încât să fie pe placul tatei și al lui Lymington. Mai sunt și alte ziare care le suflă în ceafă, încercând să pună mâna pe una dintre acele scumpe mașini tipografice cu aburi.

– Tata ar trebui să mă lase să scriu. Înșfac o chiflă din coșul de la mijlocul mesei și mă apuc să o rup, trecându-mi colțișoarele de pâine printre buze. Nu mă deranjează dacă e să-ți atribui tu toate meritele pentru ele.

– Știi că nu se poate, spune el, lăsându-se pe scaun, cu brațele încrucișate peste redingota cu un singur rând de nasturi.

Este o redingotă nouă. *Încă* o redingotă nouă. În vreme ce eu m-am chinuit să-mi învăț locul în această lume, Frank s-a adaptat fără probleme la viața impusă de pătura de sus a societății – cumpărături, băutură și socializare în voie. Și, știu prea bine, bucurându-se de o nouă colecție de femei între momentele când scrie pentru ziarul lui *papa*. Știu că nu-i place să scrie, ceea ce face situația cu atât mai ridicolă. I-aș putea lua povara de pe umeri.

– Iar te-ai dus să te vezi cu noul tău prieten de la Burlington? îl întreab, mestecând încet și înăbușindu-mi zâmbetul.

Frank se preface că șterge un fir de praf imaginar de pe partea din față a noii haine.

– Poate.

– Alți 20 de șilingi pe o *altă* haină? Scot un icnet de enervare și oftez, frecându-mi vârful degetelor ca să mă curăț de praful de făină. Vai, frate, devii cam frivol cu vârsta.

– Iar tu, dragă soră, devii cam cinică.

– Sunt doar realistă.

– Și un adevărat ghimpe în spatele meu, spune el gânditor, privindu-mă cu un zâmbet ironic. Te rog, mâine-seară poți să-ți ții în frâu ambițiile de salvatoare a lumii și mare inovatoare?

– Ce se întâmplă mâine-seară?

El înalță brusc capul, cu o expresie nesigură pe chip. Știu că este efectul a ceea ce nu m-am sinchisit să-mi amintesc, a ceea ce nu ar fi trebuit să uit.

– Doar unul dintre cele mai importante evenimente din sezon.

Umerii mi se prăbușesc în față, dar îmi corectez iute postura.

– O, da. Cum să fi uitat tocmai de asta?

– Simplu. Pentru că tu, dragă soră, bâiguie Frank, nu vrei să mergi.

– Nu vreau să fiu purtată prin palat ca un purceluș gras și delicios care abia așteaptă ca mama să-i permită unui lord lacom și bogat să-și înfigă dinții în mine. Vreau să rămân fată bătrână.

Mă încrunt în sinea mea. Chiar? Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, pentru că nici nu a trebuit.

Frank face o grimasă.

– Fată bătrână?

Îmi îndrept umerii, hotărând în clipa asta că sunt pe deplin implicată în poveste.

– Da. Nu știu de ce cuvântul trezește atâta groază în femei și milă în bărbați.

LEBIS

We know
books

– Nici în ruptul capului nu accept ca sora mea să devină lider de maimuță. Frank râde, dar își revine repede, dregându-și glasul în timp ce eu îi zâmbesc. Și nu o să se înfigă nici un dinte în nimic.

– O, la naiba, șoptesc, iar el clatină din cap exasperat. Mare păcat, cu toată mâncarea asta și nimic altceva de făcut, pun pe mine ceva cârniță numai bună de mușcat.

– Minte ta are nevoie de o spălare.

– Minte mea este perfect în regulă. Dar spiritul meu se stinge încetul cu încetul. Mă întind spre mâna lui Frank și o strâng, expresia de pe chipul meu căpătând o umbră de implorare. Dacă tata ascultă de cineva – și nu ascultă de multă lume de când a devenit magnat –, ascultă de fiul cel mare, de cel mai de încredere și mai ascultător urmaș. Moștenitorul lui. Nu vreau să merg. Te rog, te rog, spune-i tatei că nu mă simt bine!

Fratele meu zâmbește afectuos, apoi își întoarce mâna pentru a o strânge pe a mea și se apleacă spre mine, dându-mi pe după ureche una dintre buclele negre.

– Poate în altă viață.

– Ce expresie prostească! Ce vrei să spui?

– Nu știu, dar găsesc eu expresia potrivită.

– Nu trebuie să găsești expresia potrivită pentru nimic, frate. Acum, ești moștenitorul unui imperiu în expansiune, iar eu mă voi ofili și voi muri de inimă frântă pentru viața pe care mi-am pierdut-o în brațele pretendentului meu, oricare ar fi el. Îmi retrag brusc mâna. Nu se știe niciodată; dacă am noroc, poate primul meu sezon trece fără să trezesc măcar vreo urmă de interes din partea vreunui burlac eligibil. Știu că nu este adevărat, tata și-a încordat mușchii de pețitor chiar înainte să ajungem în Belmore Square și știu că a pregătit-o pe mama pentru rolul pe care îl va avea de jucat și în Moartea Elizei Melrose. Sunt osândită, dar numai dacă o permit, ceea ce, desigur, nu o voi face. Trebuie doar să supraviețuiesc sezonului social și lumii bune și să fug înapoi la casa noastră de la țară, spun eu încet.

Surprind o expresie de vinovăție care străbate chipul iubitului meu frate și mă trezesc lăsându-mă prudentă pe spătarul scaunului. O aud pe mama în depărtare, dând personalului ordine în stânga și-n dreapta, iar pe Clara, sora noastră mai mică, cântând la pian.

– Ce te uiți așa? îl întreb eu.

– Așa cum?

– De parcă știi ceva ce crezi că ar trebui să știu și eu.

LIBRIS

We know
books.

–Trebuie să fug... am articole de verificat și trebuie să mă întâlnesc cu Porter și cu tata la el în birou ca să discutăm despre următoarea ediție a jurnalului.

–Adică să discutați despre ce mizerii o să se publice mâine în ziarul tatei? îl întreb, fiind recompensată cu un zâmbet încordat, care îmi spune că fratele meu mă înțelege, chiar dacă nu poate să recunoască asta. Mă aplec în față. O, Frank, te rog, vorbește cu tata! Convinge-l să mă lase să scriu din nou, te implor! Mă simt complet pierdută și fără nici un țel.

–Despre ce să scrii, Eliza? Suntem în altă lume acum.

El face semn spre masa pe care sunt aranjate argintării și porțelanuri, iar eu oftez. Poate că Frank are dreptate. Despre ce să scriu, pentru că sigur nu găsesc nici o sursă de inspirație în mediul sau oamenii de aici, nu? Dar dacă aş putea călători. Închipuie-ți numai dacă puteam să mă întorc la Londra cu tot felul de povești. „Închipuie-ți, închipuie-ți, închipuie-ți numai.“

Frank se ridică de pe scaun în timp ce își pune haina.

–Stai! Îl apuc de braț, și spatele lui se izbește pe scaun. Îl privesc cu ochi bănuitori, și iarăși nu poate să se uite la mine. Mi se taie răsuflarea, și mă las pe spate. Doamne, a făcut-o, nu-i așa?

–Ce anume? mă întreabă Frank, tresărind, de parcă regretă că și-a deschis gura spartă.

–A găsit un bărbat. Un pretendent.

Ochii lui Frank coboară în timp ce el se ridică.

–Să ai o zi bună, soră!

Încă o dată, îl apuc de braț și îl fac să se oprească.

–Și știi despre cine e vorba, spun eu, vorbind pe un ton destul de acuzator.

–Habar n-am despre așa ceva.

–O, Doamne, Frank, suntem aici de doar câteva săptămâni.

–Consideră că ai noroc, spune el, aproape ca un șuierat. Este al cincilea sezon al lui Esther Hamsley. Se zvonește că Lord Hamsley oferă bani acum.

Îmi dau ochii peste cap. Poate că Esther, la fel ca mine, nu vrea să se mărite. Bravo ei!

–Ai acceptat?

–Eliza, mă avertizează el.

Doamne! Este absurd ca meritele și acceptarea să vină doar când renunți la tine. Nu voi permite una ca asta. Nu pot decât să compar toată situația asta ridicolă cu un sendviș. Mie îmi plac sendvișurile